

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **X**, zastoupena Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2021, č. l. 19 A 47/2020 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2020, č. j. CPR-14917-7/ČJ-2020-930310-V244, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 2. 2020, č. j. KRPA-20139-20/ČJ-2020-000022-SV. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil jí dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též „EU“), v délce tří let a dobu k vycestování z území České republiky (dále též „ČR“) do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně vyslovil, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované správní žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Neshledal důvodnou námitku poukazující na nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Uvedl, že oba správní orgány se rodinnou situací žalobkyně velmi podrobně

zabývaly, a to jak ve vztahu k zemi původu, tak ve vztahu k České republice, kde žije sestra žalobkyně s manželem a dvěma dětmi. Jejich zjištění jsou dostatečně konkrétní a objektivní. Správní orgány rodinné vztahy na území ČR nijak nebagatelizovaly. Přihlédly k tomu, že rodina sestry žalobkyně tvoří samostatnou jednotku, synovci nebyli svěřeni do péče žalobkyně, nejsou na ní výživou závislí, ani se nenachází ve věku, kdy by potřebovali její nepřetržitou pomoc. Naproti tomu žalobkyně neznala některé základní osobní údaje o synovcích. Hodnocení správních orgánů označil městský soud za odpovídající zjištěným okolnostem. Pochybení neshledal ani v tom, že správní orgány nepřistoupily k provedení výslechu sestry a synovce žalobkyně. Svůj postup správní orgány řádně zdůvodnily. I soud shledal provedení výslechu s ohledem na rozsah skutkových zjištění nadbytečným. Z hlediska přiměřenosti správní orgány vzaly v úvahu rodinné vazby a délku života žalobkyně ve Vietnamu, nízký stupeň její integrace v ČR a prohlášení o dobrém zdravotním stavu. Žalobkyně přitom nijak nekonkretizovala své pozdější tvrzení o tom, že její zdravotní stav není nejlepší. Správní orgány do svého hodnocení promítly správně rovněž to, že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně déle než 7 let, svůj pobytový status nijak neřešila, avšak žila zde bezúhonně a její předchozí pobyt byl legální. Hodnocení správních orgánů soud shledal dostatečně a srozumitelně odůvodněným. Co se týče délky vyhoštění, nevybočily správní orgány při jejím stanovení z mezí správního uvážení.

III.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zdůraznila, že ve správním řízení nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány porušily svou povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, nepřihlédly k jeho specifickým okolnostem a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatelky. Nelze přijmout závěr městského soudu a správních orgánů, že dopady vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života nejsou nepřiměřené. Správní orgány i soud bagatelizovaly skutečnost, že stěžovatelka má na území České republiky rodinu a že žije ve společné domácnosti s českým občanem (synovcem). Vzhledem k tomu, že na základě vztahu k synovci podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, měly správní orgány vyslechnout přinejmenším synovce a jeho matku. Naprosto nepřiměřená je dále délka vyhoštění. Správní orgány pominuly, že stěžovatelka porušila právní předpisy poprvé, sama se dobrovolně dostavila na policii za účelem legalizace pobytu, nesnažila se mařit správní řízení a je v pokročilém věku. Dle stávající praxe je vyhoštění na dobu tří let obvykle ukládáno cizincům, kteří na území ČR pobývají opakovaně nelegálně, či se dopouštějí jiné protiprávní činnosti. Postup správních orgánů v této věci demotivuje cizince ve spolupráci s policií. S ohledem na správní praxi, podle níž správní orgány cizincům prakticky neumožňují návrat do České republiky, se vyhoštění nadto fakticky změnilo v trvalé opuštění ČR. Stěžovatelka dodala, že v současné době není možné do Vietnamu vycestovat, neboť prakticky neexistují komerční či repatriční lety. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a případně také rozhodnutí žalované zrušil, a věc vrátil k novému projednání.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obsah správního spisu. Má za to, že postupovala v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, a proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Před vypořádáním kasačních námitek považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vybovující obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Uvedené závěry pak lze plně vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 Ads 140/2018 - 44. Při vypořádání kasačních námitek zdejší soud zohlednil právě míru jejich precizace.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Tu stěžovatelka spatřuje v tom, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Vzápětí však sama stěžovatelka doplnila, že spíše nesouhlasí se způsobem, jakým byly námitky vypořádány. Podle ustálené judikatury ovšem nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že napadený rozsudek dostal požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Jednoznačně z něj vyplývají důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby. Ke způsobu vypořádání jednotlivých námitek zdejší soud považuje za vhodné uvést, že podle konstantní judikatury není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Nejvyšší správní soud neshledal ani obecně namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů. Obě správní rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněná, vypořádávají se s rozhodnými aspekty posuzované věci, reagují na všechny námitky stěžovatelky, a splňují tedy výše uvedené požadavky přezkoumatelnosti.

[9] Stěžovatelka dále namítla, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, a z toho důvodu nezhodnotily řádně všechny okolnosti případu. Dle stěžovatelky měly správní orgány samy provést další dokazování a zjišťovat skutečnosti v její prospěch. Tomuto názoru nelze přisvědčit. Jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21, po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatelky, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Jakkoliv je správní řízení obecně ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 2 a 3

správného řádu), povinnost zjišťování skutkového stavu věci není absolutní. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že i v řízeních vedených z úřední povinnosti platí obecné rozložení břemena tvrzení a důkazního břemena. V řízení o správním vyhoštění je tak na účastníkovi, aby dostatečně konkrétně tvrdil skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života a označil důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016 - 48, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Azs 40/2017 - 28).

[10] Správní orgány tedy vycházely při posouzení věci správně především z tvrzení samotné stěžovatelky. Tato přitom byla pro objasnění skutkového stavu zcela dostačující. Jak již zevrubně rozebral městský soud, správní orgán I. stupně se skutečně svědomitě zabýval soukromými, rodinnými a ekonomickými vazbami stěžovatelky v České republice, jakož i stupněm její integrace v ČR. Správní orgány nepominuly, že stěžovatelka žije v jedné domácnosti s rodinou své sestry, jejímž členem je rovněž občan ČR (synovec stěžovatelky). Tvrzení stěžovatelky o tom, že má s tímto synovcem úzký vztah, nicméně konfrontovaly se zjištěním, že se jedná o staršího chlapce ve věku 16 let, který nevyžaduje žádnou zvláštní péči jiných osob a že stěžovatelka ani nevěděla, jakou školu a kde navštěvuje. Správní orgány tedy disponovaly dostatkem skutkových zjištění o osobní a rodinné situaci stěžovatelky na území ČR i ve Vietnamu a nebylo nezbytné, aby v této otázce prováděly další dokazování. Z okolností věci a tvrzení samotné stěžovatelky nevyplývalo, že by její vazba na synovce, které se dovolává, dosahovala ve srovnání s běžnými rodinnými vztahy jakkoliv nadstandardní intenzity hodné zvláštního zřetele.

[11] Optikou významnosti tvrzení samotného cizince pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí je třeba hodnotit rovněž poukazy stěžovatelky na její údajně špatný zdravotní stav. Sama stěžovatelka ve své výpovědi dne 15. 1. 2020 výslovně uvedla: „*Jsem zdravá, s ničím se neléčím. Neužívám pravidelně žádné léky. V současnosti se jenom léčím s chřipkou, mám kašel.*“ V rozporu s tímto tvrzením v následných podáních sice uváděla, že její zdravotní stav je špatný, avšak tato svá tvrzení nijak nekonkretizovala, a to ani v řízení před správními soudy. Vždy se omezila toliko na tvrzení, že je nepřiměřené uložit jí správní vyhoštění jako osobě se špatným zdravotním stavem. Ani v nejmenším však nenaznačila, v čem by měla spočívat nepříznivost jejího zdravotního stavu. Za situace, kdy sama stěžovatelka setrvala na toliko obecných tvrzeních, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[12] Námitky vůči nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu tak neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými.

[13] Další námitky směřovaly proti nepřiměřenosti délky doby, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států EU. Nejvyšší správní soud má za to, že ani v této otázce městský soud ve svém posouzení nepochybil. Stanovení délky doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu. Jak správně konstatoval již městský soud, při přezkumu úvahy správního orgánu se správní soud může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (viz § 78 odst. 1 s. ř. s. a k tomu např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 - 43). Dle městského soudu k tomu v posuzované věci nedošlo. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že napadené rozhodnutí lze v tomto ohledu považovat za přísnější. Nejedná se nicméně o exces, který by svědčil o zjevné nepřiměřenosti uložené doby vyhoštění, a to zejména s ohledem na délku nelegálního pobytu stěžovatelky na území České republiky (téměř 8 let) a délku doby vyhoštění stanovenou v jiných případech známých soudu z úřední činnosti (srov. např. rozsudky ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 251/2018 - 60, či ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40). Nejvyšší správní soud připomíná, že i nelegální pobyt v délce byť jen jednoho dne představuje porušení právních předpisů (viz rozsudky ze dne

pokračování

11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015 - 54, a ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 - 43). Námitky stěžovatelky směřující pro nepřiměřenosti doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, tedy nejsou důvodné.

[14] Co se týče poukazu stěžovatelky na nemožnost vycestování s ohledem na momentální neexistenci komerčních či repatriačních letů a na správní praxi, podle níž správní orgány údajně vyhoštěným cizincům neumožňují návrat do České republiky, tuto argumentaci stěžovatelka poprvé uplatnila až v kasační stížnosti. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. se k ní tudíž v napadeném rozsudku nemohl městský soud vyjádřit. V řízení o kasační stížnosti je taková argumentace zásadně nepřipustná podle § 109 odst. 5 s. ř. s. K argumentaci správní praxí nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že není pro posouzení věci relevantní, neboť může mít relevantní dopad až do řízení o případné žádosti stěžovatelky o povolení k pobytu (přiměřeně srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32).

[15] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS).

[17] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu